

ГОЛОС МУЧЕНИКІВ

ЧЕРВЕНЬ, 2025

НЕВГАМОВНІ

Пастор Сайлас був переслідуваний за своє християнське свідчення під час репресій у Туркменістані, де все ще дотримуються радянських традицій.

ВІРНІ МІЖ НИМИ

Наш партнер у Центральній Азії, віруючий мусульманин, розповів нам таке:

«Після того, як ми з мамою прийшли до Христа, я пам'ятаю глузування і знущання наших родичів, які називали нас божевільними, невірними, сліпими та продажними. Вони говорили, що ми прямуємо в самісіньке пекло. Мені неодноразово погрожували ув'язненням і навіть закидали камінням за те, що я ділився Євангелієм з іншими».

Багато пасторів у Центральній Азії стикаються зі ще більш жорстокими переслідуваннями, ніж пережив цей чоловік. У цьому бюлетені ви прочитаєте про пастора Сайласа, який зіткнувся з обшуками, ув'язненням, тортурами і навіть спробами вбити його та його сім'ю за його вірне євангельське служіння.

Інший пастор у регіоні нагадав нам, що завжди є ціна, яку потрібно платити, коли ми працюємо над просуванням Христового Царства.

Ті в Центральній Азії, хто довіряє Христу, знають, що за це доведеться платити. Один пастор сказав: «Якщо Святий Дух не обійме нас Своєю рукою, ми не зможемо подолати свій страх».

На сторінках цього бюлетеня ви прочитаєте про те, як Святий Дух не тільки втішає і підбадьорює християн Середньої Азії, але й допомагає їм долати свій страх і звіщати Євангеліє!

В ЕФІРІ В ТУРКМЕНИСТАНІ

Усе змінилося одного дня 1994 року, коли Сайлас, мусульманин із Туркменістану, і його дружина подивилися фільм «Ісус» та почали йти слідом за Господом. Майже відразу Сайлас і його дружина Олена почали ділитися Євангелієм зі своїми друзями та сусідами, а також читати Біблію і поклонятися Господу.

З роками Сайлас створив і розповсюдив сотні копій фільму «Ісус». Він став пастором і допоміг заснувати багато домашніх церков. Пастор Сайлас і церкви, яким він служив, зіткнулися з багатьма гоніннями, але він не був готовий до того, що станеться далі.

Щоб дізнатися більше про життя пастора Сайласа до Христа і прочитати про напружені дні відразу після його навернення, відвідайте наш сайт за посиланням

<https://vom-ru.org/nl-06-2025-UKR>

НАЙТЕМНІШІ ДНІ

Через шість років після того, як вони присвятили своє життя Христу, пастор Сайлас і його дружина Олена, яка була на п'ятому місяці вагітності, їхали з Ашгабада до рідного села. Двоє їхніх маленьких дітей сиділи на задньому сидінні.

Відразу після того, як вони виїхали з контрольно-пропускного пункту КДБ, величезна фура, що їхала з протилежного боку, попрямувала прямо на їхню машину. Сайлас рвучко звернув з дороги, внаслідок чого машина скотилася в яр і перевернулася.

Коли пастор Сайлас оглянув кожного члена сім'ї, то побачив, що в Олені тече кров із живота, а у їхнього сина — сильна кровотеча з голови. Дочка отримала лише незначні травми.

Незабаром після того, як пастор Сайлас і його сім'я вповзли з перекинутої машини, приїхали співробітники міліції і КДБ. «По їхніх обличчях було видно, що вони засмучені тим, що знайшли нас живими», — згадував Сайлас.

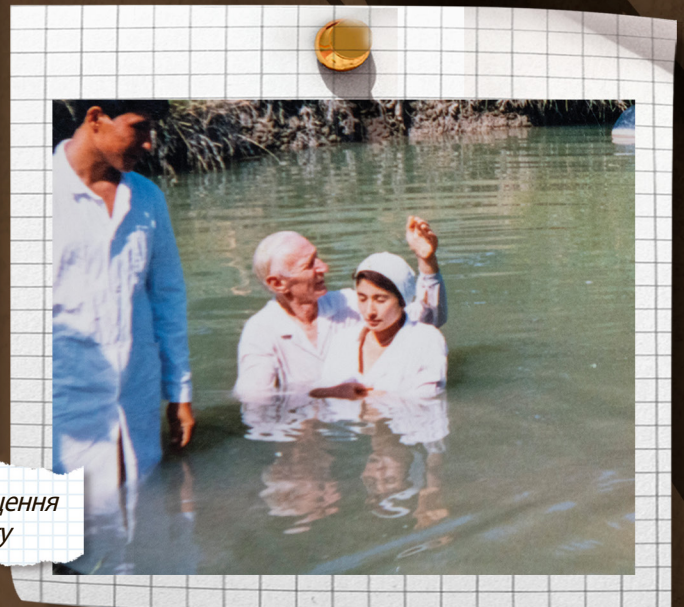
Коли його дружина і син лежали, стікаючи кров'ю і плачучи від сильного болю, агенти КДБ відтягли його вбік. «Я хочу їм допомогти! — кричав пастор Сайлас, намагаючись вирватися. — Я залишусь з ними!»

Представники влади заштовхали його в машину й поїхали, залишивши його сім'ю пораненою та безпорадною в пустельній спеці. Агенти їхали годину, а потім завели пастора Сайласа в будівлю, де його били й допитували протягом трьох годин.

Незважаючи на жорстокість, яку пережили пастор Сайлас і Олена з боку КДБ, вони радіють у Господі

Пастор Сайлас та його дружина Олена прийняли хрещення незабаром після того, як присвятили своє життя Христу

Нарешті вони відвезли його назад на місце аварії, і він побачив, що Олена втратила багато крові. Він зупинив попутку, на якій сім'я дісталася до Ашгабаду. «Моя дружина потрапила в лікарню і втратила дитину, — розповів пастор Сайлас. — Тоді я ледь не втратив дружину».

У Туркменістані зазвичай мати отримує тіло мертворожденної дитини для належного поховання, але лікарня відмовила Олені та Сайласу в такому вшануванні та прощанні. «Вони не віддали їй дитину, — сказав пастор Сайлас. Тремтіння голосу виказувало його емоції: — Вони викинули нашу дитину в смітєвий бак... Олена благала їх віддати дитину нам, але вони не послухали... Думаю, це була одна з найболючіших подій».

У певному сенсі біль тільки починався. Через кілька тижнів агенти КДБ знову заарештували пастора Сайласа, відвели його в кімнату, де били кулаками, ногами і топтали по ньому. Побої тривали кілька днів. «Це був один із найтемніших моментів мого життя, — сказав він. — Я думав, що це кінець».

Коли катування продовжилися, агенти підключили дрти до його пальців і вух та почали бити його струмом високої напруги. Вони також встромляли голки під нігті й затискали кінчики пальців великими щипцями. Іншого разу на нього одягли протигаз, який був підключений до джерела повітря, і перекрили повітря, щоб задушити його.

«Я ніколи не думав, що такі методи катування існують, — сказав пастор Сайлас. — Раптом вони почали заносити до кімнати всі знаряддя тортур. Це було дуже страшно, важко і боляче. Вони позбавляли мене сну і використовували всі методи, які вони розробили, щоб завдати емоційного та фізичного болю. При цьому вони погрожували зробити те ж саме з моєю дружиною. Це було нестерпно».

Коли побиття продовжилися, агенти погрожували відвезти пастора Сайласа і його сім'ю до кордону. «Ми можемо легко вбити вас там», — сказав один із них. Інший агент схопив Сайласа за горло і почав душити за те, що

він розповідав Євангеліє через касети з фільмом «Ісус». «Мене душили так багато разів, що я фізично не міг говорити», — сказав Сайлас.

Знесилений тортурами й боячись ще більшого болю, він у відчаї заволав до Бога. «Будь ласка, забери моє життя і візьми мене до Себе!.. — молився він. — Я не можу більше терпіти цей біль!.. Ти допоможеш мені?»

СВІТЛО В ТЕМРЯВІ

Поки пастор Сайлас був під вартою, агенти КДБ стежили за будинком, де перебували Олена з дітьми, і навідувалися туди. Вони словесно ображали й сексуально домагалися їй на очах у дітей. «Вони знущалися всіма способами, окрім фізичного насильства, — сказав пастор Сайлас. — Але вона змогла зупинити їх мудрими словами». Зрештою, один із агентів наказав іншим припинити знущання.

Після тижнів побиття пастор Сайлас отримав звістку, що його звільняють. Інших ув'язнених церковних лідерів також звільнили.

Хоча його і випустили з в'язниці, насправді він не став вільним. Наступного ранку повернулися співробітники КДБ і наказали родині зібрати речі та покинути будинок. «У нас було лише три години, щоб зібрати речі, — розповідає пастор Сайлас. — Потім вони прийшли й опечатали наш дім».

Не маючи куди йти, пастор Сайлас і Олена вирішили деякий час переховуватися в місті, перш ніж повернутися в своє село. Незабаром вони дізналися, що співробітник КДБ допитував його батьків, вимагаючи повідомити про його місцезнаходження. Вони також переслідували сім'ю Олени, конфіскувавши машину її батька і допитуючи її брата. Потім вони заарештували сусіда, який був лідером домашньої церкви. Його катували кілька днів, намагаючись змусити його розповісти про місцезнаходження пастора Сайласа.

Він подзвонив мені й сказав: «Брате, вони полюють на тебе. Якщо хочеш жити, не приїжджай сюди. Зникни». Пастор Сайлас і Олена вирішили, що настав час покинути країну.

УТИКАЮЧИ

10 січня 2001 року пастор Сайлас і його сім'я скористалися триденною перепусткою, яка дозволяла туркменам вільно перетинати кордон із сусідньою країною, але вони не мали наміру повертатися. «Я все ще хвилювався, що вони заарештують мене й заподіють шкоду моїй родині», — сказав Сайлас.

Я плакав: «Господи, чому все це відбувається? Я так люблю свій народ! Я люблю Тебе! Я хочу служити. Я хочу бачити, як люди наворачтаються до Господа». Сайлас сказав, що відчув, як Бог відповів йому: «Просто довірся Мені — і Я все забезпечу. Я відчиню двері, які ніхто не зможе замкнути».

Незабаром кілька російських пасторів надали їм квартиру. А через два місяці один товариш допоміг переправити їх до Росії.

Незабаром після того, як вони вїхали в Росію, Бог відповів на його молитви. До нього повернулася здатність говорити, і він відновив зв'язок із чоловіком, із яким познайомився багато років тому і який працював на християнському радіо. Цей чоловік запитав Сайласа, чи не хоче він створювати християнські радіопрограми туркменською мовою.

Коли Сайлас охоче погодився, вони почали зустрічатися в невеликій студії в Санкт-Петербурзі, де записували 15-хвилинні передачі, які потім транслиувалися на радіостанції в Туркменістані.

БІЛЬШЕ ОХОПЛЕННЯ

У листопаді 2001 року сім'я пастора Сайласа отримала статус біженців у Норвегії.

Відтоді він заснував студію звукозапису й розширив своє служіння на радіо, додавши до нього щоденні біблійні уроки й інші матеріали, які підбадьорюють

віруючих та церковних лідерів у Туркменістані, котрі пережили переслідування. Він також використовує соціальні мережі для проповіді Євангелія й служіння підпільним віруючим.

Він сказав, що, втікаючи з Туркменістану, він не міг собі уявити того служіння, яке має сьогодні. «Щодня туркменською мовою ми маємо двогодинну трансляцію біблійних уроків та інших програм, — сказав він. — Ці програми також є на YouTube. Ми є скрізь. Люди в Афганістані, Ірані, Саудівській Аравії та Туреччині дивляться наші програми. Ми щодня спілкуємося з багатьма людьми з Ірану через Instagram і Facebook. Зараз ми також робимо програми узбецькою мовою. Понад те, ми також почали робити програми мовою жестів».

Розмірковуючи про все, що сталося, пастор Сайлас сказав, що бачить, як Бог був із ним серед болю і як працював над його серцем. «Проходячи через цей болючий досвід у моменти слабкості, я зрозумів, що моя єдина надія — це Бог, — сказав він. — Раніше я був молодим і палким. Я діяв у певному сенсі власними силами. Але через цей досвід Бог показав мені, що сила не в мені, а в Ньому. Це як в уривках, де Павло говорить: "Я не буду хвалитися своєю силою чи досягненнями, але буду хвалитися своєю немощю, бо в моїй немочі виявляється сила Божа"».

Сьогодні 94 % туркменів — мусульмани-суніти, і лише 4 % — християни. Церкви в Туркменістані поклоняються відкрито, але за ними все ще пильно стежать. Влада може в будь-який момент провести обшук у приватних будинках християн на предмет християнської літератури, а деякі сім'ї все ще моляться таємно. Якщо влада дізнається про те, що туркмен став християнином, ця людина може зіткнутися з переслідуваннями і тиском. Віруючим також важко виїжджати за межі країни для християнського навчання або підбадьорення. ГМ допомагає сім'ям ув'язнених пасторів і поширює християнську літературу по всій країні.

Згадуючи свої перші дні служіння, пастор Сайлас каже, що переслідування допомогли йому навчитися покладатися тільки на Бога

ДРУКАРНЯ – ПЕРЕДОВА ЛІНІЯ СЛУЖІННЯ В ЦЕНТРАЛЬНІЙ АЗІЇ

У країнах, де переслідують християн, передова лінія служіння часто виглядає зовсім не так, як би ми могли очікувати. У Центральній Азії вона часто має вигляд непоказної, тихої, прихованої кімнати з принтером і комп'ютером. Це наша підпільна друкарня.

У цьому місці немає таємних зібрань для богослужінь. Жодних хрещень у ванні. Але щороку тут друкуються тисячі сторінок, які розрізаються і переплітаються в книжки, що розповсюджуються по всій Центральній Азії. Насправді за останні 10 років було надруковано 250 різних книжок шістьма різними мовами!

Але це не просто книжки, це християнські книжки, спеціально підібрані, щоб допомогти християнам Центральної Азії жити як вірні свідки Христа посеред ворожого оточення.

Незважаючи на те, що підпільне служіння в друкарні проходить тихо, воно дуже небезпечне. Моліться за тих, хто бере участь у цьому друкарському служінні, адже їм загрожує арешт, якщо їх спіймає влада!

На цій фотографії показано, як волонтер ГМ ламінує обкладинку книжки

ДИТЯЧЕ СЛУЖІННЯ НЕЛЕГАЛЬНЕ В ЦЕНТРАЛЬНІЙ АЗІЇ

Уряди деяких країн Центральної Азії заборонили будь-яке служіння дітям. І все ж християни в цьому регіоні продовжують навчати молодь про Біблію та Ісуса Христа. Останніми роками багатьох пасторів за їхню просвітницьку діяльність штрафували й арештовували.

Один працівник, що працює на передовій, був змушений заплатити величезний штраф, коли влада дізналася про його діяльність. Хоча стрес від постійного контролю з боку влади змусив деяких лідерів відійти від справ, служіння продовжується, незважаючи на штрафи та переслідування. Місцеві пастори й церковні лідери просять молитися за те, щоб служіння дітям продовжувалося та щоб вони могли вільно поклонятися Христу й розповідати про Нього.

У деяких частинах Центральної Азії християнам заборонено служити дітям

ТРЕНІНГ ДЛЯ ПЕРЕСЛІДУваних ПАСТОРІВ У ЦЕНТРАЛЬНІЙ АЗІЇ

Щороку ГМ проводить різноманітні тренінги та конференції по всій Центральній Азії. Ці зустрічі часто можуть бути дуже небезпечними, але учасники вважають, що варто ризикнути й відвідати їх.

На нашому останньому пасторському тренінгу багато хто з пасторів пережив переслідування від різних сторін: сім'ї, уряду, мусульман. Під час спільного перегляду фільму «Катовані за Христа» один пастор підійшов до нас і сказав, що все, що було показано в цьому фільмі, абсолютна правда. Він провів кілька років у в'язниці за Євангеліє і пережив багато з тих самих тортур, про які розповів пастор Річард Вурмбранд у фільмі «Катовані за Христа».

Хоча переслідування не було новиною для цих пасторів, розуміння переслідування як частини Божого плану було новим! Вплив євангелія процвітання на богослов'я продовжує бути проблемою для багатьох церков у Центральній Азії, але наш тренінг не тільки підготував їх до майбутніх переслідувань, але й допоміг зрозуміти колишні переслідування з біблійного погляду.

